

TÜDRUK,
KES TEADIS
LIIGA PALJU

New York Timesi bestsellerite autor

AMANDA QUICK

Amanda Quick

Tüdruk, kes teadis liiga palju

Inglise keelest tõlkinud Piret Lemetti

ERSEN

Amanda Quick
The Girl Who Knew Too Much
2017

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

Tegemist on väljamõeldisega. Nimed, tegelaskujud, organisatsioonid,
kohad, sündmused ja tegevused on autori kujutlusvõime vili või
leiavad kasutust kirjanduslikus kontekstis.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2017 by Jayne Ann Krentz
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

M03340818
ISBN 978-9949-82-206-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

See raamat on pühendatud
Cindy Hwangile,
mu imelisele toimetajale, kes ütles mulle:
„Lase käia!“

Täna, et uskusid nii minusse kui mu raamatusse!

1. peatükk

Abstraktne maal magamistoa seinal oli uus. See oli maalitud värske verrega.

Elegantses, valgetes toonides sisustatud buduaaris olid kõik kohad verd täis. Surnud naise hõbedasest satiinist õhtukleit ja vaipa keha all olid sellest läbi imbunud. Verd oli ka kena väikese peegililaua ees seisva hapra tooli valge sametiga kaetud istmel.

Anna Harris mõtles esimese hooga, et on astunud otse õudusunenäku. Selline stseen lihtsalt ei saanud reaalne olla. Ta magas ja nägi und.

Kuid naine oli üles kasvanud farmis. Ta oli koos oma vanaisaga hirvejahti pidanud. Kala püüdnud ja rookinud. Lehmadele poegimise juures abiks olnud. Eluring ja surma lõhn olid talle tuttavad.

Sellele vaatamata ei saanud ta toast enne lahkuda, kui oli täiesti kindel. Helen oli vajunud külili, näoga seina poole. Anna kükitas surnukeha kõrvale ja sirutas pulsi kontrollimiseks käe välja. Ta ei tundnud mõistagi midagi.

Küll aga nägi ta relva. Väikest. See vedeles Heleni parema käe lähedal vaibal. Anna võttis instinktiivselt tegutsedes – päris kindlasti ei mõelnud ta enam selgelt – relva enda kätte.

Siis nägi ta teadet. Helen oli selle oma verrega põrandaliistust pisut kõrgemale, hõbedatäpilisele tapeedile kirjutanud. *Põgene*.

Ja sel hetkel teadis Anna, et viimasel aastal elatud täiuslik elu oli olnud illusioon. Reaalsus oli õudusunenägu.

Põgene.

Tüdruk kiirustas mööda koridori oma kenasse sini-valgesse magamistuppa, tõmbas kapist välja kohvri ja hakkas sinna rii-

deid sisse pilduma. Nii nägu kleit ja kingad, mida ta kandis, oli sisuliselt kogu ta riidekapi sisu uus, tema heldekäelise tööandja kingitus. *Ma ei saa endale lubada, et mu erasekretär näeks välja nii, nagu ostaks ta oma riideid teise ringi kauplustest*, oli Helen korduvalt öelnud.

Anna värises nii tugevasti, et suutis kohvri vaid suurte raskustega sulgeda ja lukku keerata. Ta sikutas selle suure pingutusega voodilt maha.

Naine läks tagasi riidekapi juurde ning võttis ülemiselt riiulilt kingakarbi. Ta heitis karbi kaane kõrvale ja surus käe karpi, et seal hoiul olev raha välja võtta. Anna oli mõne aasta taguse majanduskriisi saabudes hilisteismeline olnud, aga sarnaselt paljude teiste selle kogemuse läbi teinutega puudus temalgi usaldus pankade vastu. Ta hoidis oma kallihinnalisi sääste kingakarbist, enda lähedal.

Karbi sisu nähes tardus naine liikumatult paigale.

Karbis oli tõepoolest raha – liiga palju raha.

Kuna tööandja kattis kõik ta kulud, oli Anna suutnud viimasel aastal suurema osa oma palgast kõrvale panna, aga see summa ei saanud karbis olevale kindlasti ligilähedalegi. Ilmselt oli Helen raha juurde pannud. Mingit muud seletust olukorrale polnud, kuid seegi polnud loogiline.

Lisaks rahale oli karbis väike nahkkaantega märkmik koos Heleni kallist kirjaplokist pärit paberile kirjutatud kirjaga.

Armas Anna!

Kui Sa seda kirja loed, siis olen mina järelikult teinud suurima vea, mis ühe naise elus ette tulla saab – olen armunud vaeses mehesse. Kardan, et ma pole see inimene, kelleks Sa mind pidanud oled. Vabanda, et Sind petsin.

Võta märkmik, raha ja auto. Põgene oma elu eest. Mine siit nii kaugele kui saad ja kao. Sul on lootust vaid siis, kui muutud kellekski teiseks. Sa ei tohi mitte kedagi usaldada – ei politsei ega FBI-d. Ennekõike ära usalda ühtki kallimat.

Soovin, et saaksin Sulle anda suurepärase soovituskirja, mille Sa oled ära teeninud. Aga Sinu enda pärast ei tohi Sa kellelegi minu juures töötamist mainida.

Mis puutub märkmikku, siis saan Sulle öelda vaid seda, et see on ohtlik. Ma ei hakka teesklema, et selle sisust aru saan. Soovitsin Sul selle hävitada, aga kui juhtub halvim, siis ehk on Sul võimalik seda kauplemisel kasutada.

Olen alati arvanud, et meie Sinuga oleme sarnased – naised, kes on maailmas üksi ja peavad eluga vaid oma mõistuse toel toime tulema.

Soovin Sulle Su uues elus kõike paremat. Põgene sellest majast nii kaugemale kui võimalik ja ära iialgi tagasi vaata.

Armastusega
Sinu Helen

Helen Spencer oli olnud tarmukas, seiklushimuline ja hulljulge – tänapäevane naine. Ta oli oma elu elanud kire ja innuga ning viimasel aastal oli Anna tema silledava ja tempoka maailmaga kaasas käinud. Kui Helen ütles, et on vaja põgeneda, siis järelikult oli põgenemine Anna jaoks elu ja surma küsimus.

Naine valas kingakarbi oma sekretärilikku käekotti tühjaks. Olles mõne sekundi kõhelnud, pani ta sinna ka Heleni väikese revolvri. Ta sulges käekoti, haaras selle ühte kätte, haakis teise käe otsa kohvri ja kiirustas välja koridori.

Heleni magamistoast möödudes üritas ta surnukeha poole mitte vaadata, kuid ei suutnud kiusatusele vastu panna.

Helen Spencer oli olnud rabavalt kaunis, säravate siniste silmadega ja ingellikuga välimusega blondiin. Jõukas, võluv ja suuremeelne naine oli oma väikese majapidamise töötajatele, sekretär kaasa arvatud, väga hästi maksnud. Vastutasuks oli ta neilt nõudnud lojaalsust ja täielikku diskreetsust oma pealtnäha pisikeste veidruste osas, näiteks ajutised nõudmised omaette olla ja veidrad reiseid.

Sarnaselt teiste häärberi väheste töötajatega – kelleks olid keskealine majapidajanna ja ülemteener – oli ka Anna Helenile

rõõmuga neis asjus vastu tulnud. Ta oli elanud nõiduslikku elu, aga täna õhtul oli see otsa saanud.

Anna läks trepist alla. Ta oli alati teadnud, et selline vedamine ei saa kaua kesta. Orbudel kujuneb juba varakult elu osas realistlik ettekujutus.

Alumisele korrusele jõudes möödus naine Heleni kabineti uksest. Ta kiikas selle vahelt sisse ja nägi, et seifi uks oli pärani. Laualamp põles. Seifist paistis sinine sametkott.

Naine kõhkles. Miski ütles talle, et ta peab teada saama, mida see sametkott sisaldab. Ehk aitab selle sisu tänaseid sündmusi põhjendada. Naine pani kohvri käest, läks läbi kabineti ja astus seifi juurde. Ta võttis sametist koti pihku, tõmbas selle suud krookiva nõõrijupi lahti ja pööras koti kirjutuslaua kohal kummuli.

Smaragdid ja teemandid sillerdasid lambivalguses. Kaelakee oli raske ja nägi vanamoodne välja. See näis olevat väga väärtuslik. Helenil oli väärtuslikke ehteid, kuid Anna oli kindel, et seda kaelakeed polnud ta varem näinud. See ei olnud üldse Heleni stiilis. Ehk oli tegemist perekonnale kuuluva aardega.

Aga palju olulisem oli küsimus, miks avas tapja seifi ja seejärel nii kallihinnalise eseme maha jättis?

Sellepärast, et ta jahtis midagi muud, mõtles naine. Märkmikku.

Ta libistas kaelakee sametkotti tagasi ja pani selle seifi.

Anna läks vestibüüli, võttis kohvri kätte ja kiirustas välja. Sportlik Packardi kabriolett, mille Helen talle poolvägisi kinkinud oli, seisis sissesõiduteel. Naine viskas kohvri ja käekoti pagasiruumi ja istus rooli taha – ning oleks tänu- ja kergendustundest peaaegu kokku vajunud, kui heas korras mootor esimesel katsel käivitus.

Naine pani esituled põlema, lükkas käigu sisse ja sõitis mööda looklevat sissesõiduteed avatud väravatest välja ja suurest majast eemale.

Ta klammerdus kõvasti rooli külge ja sundis end keskenduma. Ta polnud sel õhtul kõiki Helen Spenceri saladusi teada saanud, kuid komistanud piisavalt paljude otsa, et üks asi selgeks ja klaariks saaks. Ta peab New Yorgist võimalikult kaugele pääsema.

Kitsas mägitsee lookles ja käänles maona alla orgu; teega harjumatu inimeste jaoks oli see kurnav sõit, eriti pimedas. Aga vanaisa oli tüdruku juba kolmeteistkümne aasta vanusena autot juhtima õpetanud ja õppida oli tal tulnud kehvadel mägitseedel. Ta teadis, kuidas järskude kurvidega toime tulla ja seda konkreetset mägitseet tundis ta väga hästi. Anna oli oma tööandjat möödunud aastal väga palju kordi tolle Manhattanil asuva korteri ja eraldatud häärberi vahet vedanud.

Enne Anna häärberisse saabumist oli sohvi rolli täitnud Heleni ustav ülemteener härra Bartlett. Aga Bartletti nägemine oli hakanud viletsaks jääma. Helen oli kaalunud Annat palgates uue sohvi otsimist. Naine oli olnud väga rõõmus, kui avastas, et lisaks stenograafioskustele oli tema erasekretär ka vilunud autojuht. *Tänu sellele saan ma autojuhi arvelt kokku hoida*, oli naine öelnud.

Heleni jaoks oli võimalikult väheste inimeste palkamine alati väga oluline olnud. Ta polnud kitsi tööandja – tegelikult suisa vastupidi – kuid väga konkreetset selgeks teinud, et ei soovi oma häärberisse väga palju inimesi. Täna jõudis Annale viimaks pärale, et personali piiratud arvu taga oli vajadus varjata saladusi.

Ma olen ikka erakordselt naiivne olnud, mõtles Anna.

Ta oli alati uhkust tundnud oma oskuse üle maailma külma ja realistliku pilguga vaadata. Tema positsiooniga naine ei saanud endale sellist luksust nagu optimism, lootus ja sentimentaalsus lubada. Ta pidas end enamasti väga intuiitiivseks, mis puudutas teistest inimestest arvamuse kujundamisesse. Aga kui ta vigu tegi, olid nende tagajärjed tõelise katastroofiga võrdsed.

Naine jõudis mäejalamil asuvasse väikesesse unisesse külla ja pööras peateele. Suutmata sihtkoha osas selgelt mõelda valis ta suvalise marsruudi ja sõitis läbi mitme tibatillukese linna.

Põgene.

Järgmisel päeval jätkas ta juhuslikul marsruudil, peatudes üksnes tankimiseks ja võileiva ostmiseks. Aga öö saabudes sundis väsimus teda autojuhtidele mõeldud laagriplatsile pöörama. Selle